

Gn 29,1-14 Sal 7.10.18

1. Akce s nejmenšími dětmi (kolem kusu salvátorské opuky):

- zkuste zvednout tady ten kámen... „...“ Jde to? Nejde? Proč?

Co s ním? **Jak na to, aby šel zvednout?** „...“

Zavolat někoho silnějšího? A co když tady nikdo nebude? Tatínky dnes bolí záda... Dalo by se to udělat nějak jinak? „...“ Třeba – společně? „...“ (nakonec to šlo :-)

A teď tady máme **druhý kámen (atrapu z polystyrénu)**

Co ten, půjde zvednout?

To je zvláštní, takový veliký kámen, a jde tak lehce zvednout...

- čím to je?

Může se z těžkého kamene stát lehký kámen?

Takhle přímo ne. Ale když je někdo smutný, říkáme, že mu je těžko. Má v srdci „těžký kámen“

A správná útěcha z něj udělá lehké břímě.

Teď si povídáme o Jákobovi. Na něm ležel těžký balvan starostí. Musel utéct z domu, sám, neví kam - ale potkal ho v noci Pán Bůh, řekl mu „Já budu s tebou“ – a Jákobovi to ten těžký balvan náramně ulehčilo. A jak to sním bylo druhý den ráno - o tom uslyšíme příběh.

2. Příběh pro větší děti Gn 29,1-14 (s flanelografem)

Ráno po oné noci, kdy uslyšel Boží slib JÁ BUDU S TEBOU - se vydal Jákob na cestu. Najednou si vykračoval zlehka, cesta mu rychle utíkala. Než se nadál, přišel do Cháran. Věděl, tady bydlí moji příbuzní. Jako to dopadne? Nejdřív ze všeho šel ke **studni**. Napájely se z ní ovce. Jako poklop na ní ležel velký **kámen**, který sám nikdo neuzvedl. Teprve, až se sešli všichni pastýři, popadli vždycky kámen, a společně ho odkulili ze studny.

Pastýři tu už seděli – a jakoby na někoho čekali. A víte, jak je Jákob oslovil?

BRATŘI! Už nemyslím jen sám na sebe, ale vidím – tohle ti lidi okolo, to jsou mí bratři a sestry.

„Bratři, a znáte Lábanu? Je v pořádku?“

Koukejte na Jákoba, už se nezajímá jen sám o sebe, ale zajímá ho, jak je na tom někdo, koho ještě nikdy neviděl...

„Lában, ten je v pořádku,“ slyší odpověď. „Ostatně támhle přichází je dcera Ráchel.“

Jen ji Jákob uviděl, říkal si, ta je krásná jako obrázek. A zároveň si říkal, jak to udělat, abych tu mohl s ní být sám...

„Hele, povídá pastýřům, do večera daleko - co kdybyste napojili ovečky, a šli ještě pást?“

„To nejde,“ trochu otráveně odpověděli pastýři. „Co nám to tu zavádíš za novoty? Musíme počkat, až se všichni sejdou, pak šup, odvalíme společně kámen ze studny. Sám by ho nikdo nesundal.“

Ale Jákobovi setkání s Ráchel dalo najednou nečekanou sílu. Sotva přišla, zabral, odvalil kámen ze studny, a napojil její ovce. A všechno **to udělal sám**.

Kde se v něm ta síla vzala?

Byla to síla, která pramenila z toho setkání s Pánem Bohem. Jákob věděl, tu nejhorší tíhu – ze mne Pán Bůh sňal.

Nadlehčil břímě, s kterým jsem si sám nevěděl rady. A že je Pán Bůh s ním, to si znova uvědomil právě, když ho potkala

Ráchel. Hele, konečně člověk, pro kterého můžu něco udělat, jemuž mohu věnovat tu sílu, kterou mi dala Boží blízkost.

A pak se samou radostí a vděčností rozplakal, a dal Ráchel velkou pusku, a řekl jí, já jsem Jákob. Syn Rebečky, tvé tety. A našel u nich nový domov.

(Píseň – Kdo mne z pout mých, Svítá 147)

3. Kázáníčko dospělým Gn 29,10-14

10 Jakmile Jákob uviděl Ráchel, dceru Lábanu, bratra své matky, a jeho ovce, přistoupil, odvalil kámen z otvoru studně a napojil ovce Lábanu, bratra své matky. 11 Jákob pak Ráchel políbil a hlasitě zaplakal. 12 Oznamil jí, že je synovec jejího otce a syn Rebečky. Běžela to povědět svému otci. 13 Jakmile Lában uslyšel zprávu o Jákobovi, synu své sestry, běžel mu vstříc, objal ho, políbil a uvedl do svého domu. A on vypravoval Lábanovi všechno, co se přihodilo. 14 Lában mu řekl: "Ty jsi má krev a mé tělo!" Pobył tedy u něho celý měsíc.

Díkůčinění slavíme dnes s plačícím Jákobem, neboť vděčnost za dary Boží blízkosti a požehnání se nemusí projevovat jen veselím, ale i pláčem. Když Jákob užil tu krásnou pastýřku, jakoby se mu v té chvíli vrátilo, co uslyšel za oné noci v Bétel: Nečekaný Boží příslib – budu s tebou – nenechám tě na tvé cestě padnout – a stanu se ti domovem. A tohle tajemné darované ujištění, které z něj sňalo tíhu samoty, předchozí prohry a kolapsu všech plánů, to se mu teď zhmotňuje právě v setkání s Ráchel.

Najednou mu dochází, já už na život a jeho tíhu opravdu nemusím být sám. Není mi určen jen úděl vyhnance. I když nejsem žádný boháč a patří mi leda tak prázdný uzlík od buchet, které mi kdysi dala máma na cestu, mám být opravdu zač vděčný.

A potom Ráchel políbil - a dal se do pláče. Z radosti, že našel bližní a že potkává lásku. A s jeho slzami jakoby odtékala ze srdce všechna hořkost, tíha proher, samoty i zklamání očekávání.

To zvláštní zjištění, *Někdo mne vede za ruku*, dostalo podobu v setkání s Ráchel. A kámen, který by za běžných okolností byl neodvalitelný, najednou zvedne jak pířko, když to nedělá sám ze sebe, kvůli svým plánům, ale jako ten, kdo potkal Boží blízkost jako zdroj nových sil, a kdo teď tu nečekaně nabytou sílu věnuje někomu jinému.

Uslyšel - že B je tu i pro něj - potkal spolučlověka, ktý se mu stal ujištěním o Boží vstřícnosti - a **v tom setkání objevil znovu i sám sebe**: - už ne jako toho, kdo je tu v prvé řadě sám pro sebe, ale kdo je tu pro druhé.

Ne náhodou se tohle setkání odehrává **právě u studny** a ta studna se v klíčový moment otevírá, aby umožnila napojit žízeň. V originále to zní ještě daleko půvabněji - protože "napojit" a "políbit" zní v řeči bible skoro stejně. A byt' z ní napojili tehdy ovce, přece jen smíme zaslechnout: Když hledáš pramen žití, nenajdeš ho (nedostáváš ho) jako pramen pro sebe, ale jako pramen darovaný, který můžeš otevřít pro druhé. K tomu nás potkávají dary, za něž dnes zvláště chceme a máme dnes děkovat - dary naděje a nových možností - dary, které překvapí a ujistí, nezůstal jsi na to všechno sám - dary, jež tě obdaří silou, již bys v sobě jinak sotva vydoloval. Dary, které neunesitelnou tíží života

promění v kámen, který přece odvalíš. Dary, které osvobozují k lásce, k obnově vztahů, k nalezení bratrů, sester i tam, kde bys je nehledal.

Jákob v Cháran potkal to, co předtím doma pomohl rozbít a co ztratil – **pokoj**. Potkal ho daleko od domova – ve vyhnanství – v zemi do které nepatří, protože to není cíl a domov jeho životního směřování (i když tu má příbuzné).

Na první poslech to v té daleké zemi zní skoro jak v ráji (však to není tak dlouho, co se v knize těchto příběhů o ráji vyprávělo): Jen co překvapená Ráchel vyřídila, koho to u studny potkala, vyběhl její otec Jákobovi v ústrety, objal ho (málem jak ztraceného syna) a políbil – a přivítal vykřikem jak z ráje: *Hle, kost z mých kostí - a tělo z mého těla!* „Poď Jákobe - a zůstaň tady. Už nemusíš nikam dál. Poď spočinout.“

Jenže, nemyslí on to Lában spíš tak, že my dva jsme z jednoho těsta? Ty mazaný filuta – já mazaný filuta? Příběh ukáže, jak to přivítání bylo dvojznačné. **Nicméně, jedním si můžeme být jisti:** Uprostřed našeho žití, jeho zákrut, zklamání či proher, jsou pro nás nachystané studny Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova. (U jedné z nich bude pak sedět Ježíš a vyprávět cosi o vodě života). A síla, kterou tě Bůh, co tyhle příběhy nechává vyprávět, u nich obdarovává, to žádný klam ani podfuk není. Právě tohle máme dnes zjistit u stolu, k němuž jsme nejen zváni, a kde můžeme za všechny ty dary děkovat. Amen.

Pořad bohoslužeb a večere Páně

Píseň: 158,1

In: Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů! Žádostiva jest a velice touží duše má po síňcích Hospodinových, srdce mé i tělo mé prozpěvují Bohu živému. Amen (Ž 84,2n)

Píseň 136,1-8.20-23

Modlitba

Jsi naší záštitou, když umdléváme, Pane, jsi pevnou oporou, když jsme vydáni napospas své slabosti, jsi pramenem životodárné vzpruhy, když klesáme vyprahlí anebo zlomení. Jsi darovanou budoucností, když jsme zůstali zamotáni v bludišti svých dní. Neuměli bychom ti takto věřit, kdybys nám neotevřel srdce svými příběhy - příběhy Abrahama, Izáka a Jákoba, příběhy Ježíše Krista. Dnes jsme tu, abychom společně, malí i velcí děkovali. Za všechno, oč bychom zůstali ochuzeni, kdybychom nepotkali víru. Za každodenní dostatek, který nás oprostuje od mnoha starostí. Za společenství kolem tvých příběhů. A za tento den, za tyto bohoslužby, za příležitost potkat tě jako toho, který je s námi - a chce s námi ještě ledacos vykonat. Amen.

Píseň: Děkujem ti Pane Bože

Slovo k mladším dětem (akce – Kámen)

story + flanelograf

Píseň s dětmi Kdo mne z pout Sv

čtení Gn 29,1-11

kázání

Píseň EZD 618

CONFITEOR

Ztíšme se před naším Pánem a v tichosti srdcí vyznávejme: Náš Pane, není na nás nic zvláštního, proč bys v nás měl mít zálibení. Vděčnost za tvé dary není pravidelnou součástí našich postojů. I ve vztahu k tobě nám jde často o splnění našich vlastních plánů a cílů. Místo co bychom čerpali z tvé životodárné blízkosti, čerpáme ze svého chytráctví, svých sil, či bezmyšlenkovitě přejímaných postojů. Nedokážeme

následovat tvého Syna, který tvé požehnání zpřítomňoval na cestě seberozdávající služby. Neumíme ti zůstat věni jako zvláštní lid víry a lásky. Mnoho skutků, slov a postojů nám brání přijmout se suverénní samozřejmostí pozvání k požehnanému stolu Ježíše Krista.

Rozpomeň se proto i na nás - i nám dej zakusit blízkost tvého království. Ujisti nás, že i my máme místo v tom zástupu, který smí s úžasem objevovat sílu tvého díla, sytit se dary tvé spásy a očekávat slávu tvého království, dokud nepřijde.

V této důvěře tě prosíme: SMILUJ SE NAD NÁMI.

Všichni, kdo takto vyznáváte a prosíte, připojte se hlasitým:

PANE, SMILUJ SE NAD NÁMI "..."

KRISTE, SMILUJ SE NAD NÁMI "..."

PANE, SMILUJ SE NAD NÁMI "..."

Přijměte slovo milosti:

Dokazuje Bůh svou lásku k nám - když jsme ještě byli hříšní, Kristus zemřel za nás. Když jsme nyní ospravedlněni prolitím jeho krve - spasení budeme skrze něho.

POZDRAV POKOJE

PÍSEŇ 638,1-2.5-6

USTANOVENÍ

Hospodine, Bože Abrahamův, Izákův a Jákobův, děkujeme nyní na dary tvé spásy. Dáváš okusit, jak tvé dílo spásy nalézá ztracené, nadlehčuje balvany bezvýchodnosti a trápení, jak sytí hlad po útěše a naději. Očekáváme na blízkost Kristovu, na podivuhodně uzdravující blízkost tvého království.

Připomínáme si toto tvé dílo s apoštolem, který dosvědčuje: Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb - a díky činiv

- lámal - a řekl: VEZMĚTE, JEZTE - to jest tělo mé, které se za vás dává. To čiňte na mou památku. Takž i KALICH - když povečeřel - řka: TENTO KALICH je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí budete - na mou památku.

Kolikrát byste tedy chléb tento jedli a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokud on nepřijde. Přijď již tedy, Pane Ježíši Kriste. Ve tvém jménu společně prosíme:

OTČE NÁŠ...

POZVÁNÍ

Vzhůru! Všichni kdo žízníte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojdte, kupujte jezte, pojdte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! (Iz 55)

Ke stolu Kristovu jsou bez rozdílu církevní příslušnosti zváni všichni, kdo věří v jeho vykupitelské dílo a chtějí je spolu s ostatními slavit a přijímat. Děti též!

PÍSEŇ 399

PROPOUŠTĚNÍ

Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni!

MODLITBA

Dobrořeč duše má Hospodinu a všechno nitro mé jménu svatému jeho. Dobrořeč duše má Hospodinu a nezapomínej na všechna dobrodiní jeho...který nasycuje dobrými věcmi ústa tvá, takže se obnovuje jako orlice mladost tvá. AMEN

PÍSEŇ 448

Ohlášení

Přímlyvy

Poslání Ef 5,15-16.19-20

Požehnaní

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě. Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv. Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň 635,1-3